

מסורת הש"ס

א) לקמן טו. ווע' תוס' ע"ל זה לקמן ד: ד' ט) [לקמן טו.] שבת טו. עדות פ"א מ"א, א) [וחלין ט:י, ד) [נ"ל ומעמל],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מעת לעת מפרש בגמ'. ג"כ בדף ו' ע"א: (ב) בא"ד כמו שאפרש לקמן. ג"כ בד"ה והלל: (ג) בא"ד או הנדה דאסורים לאכול בשר: (ד) בא"ד ור' יוחנן וכן המנלה י' דלים: (ה) בא"ד וי"ל משום דמוקמינה אחזקתיה ואשה משום: (ו) ד"ה והלל וכו' ודאי דילפי' ממוטה:

גליון הש"ס

בותנ' ריין שעתן. ע"י מנחות יט ע"ב מדי' כנגד: (תב' י"ה) מע' לעת וכו' הוו להו תלתא וווו הרי"ח. ע"י סוטה כח ע"ב מדי' שניס' ע"י בא"ד וי"ל דאף בהרי"ח לא נבחר בקשרים וכו'. ע"י טהרות פ"ה מ"ו גר"ש: בא"ד אלא שובאת בעני ולא שובאת ריחיה. ע"י ח ע"ב מדי' וחין שורפין. ולקמן כא ע"א מדי' ורמנ: בא"ד באינה בדיקה דביא דינוי להלל. כאן שייך הגליון אף קשה וכו': (תב' י"ה) והלל וכו' לא כמסותה נבטרינן אלא דמוקמינן כל א' בחוקת סהרה וכו'. ע"י לקמן פ ע"א מדי' כגחו:

מוסף רש"י

חובא בסוף הספכת

תום' הרא"ש

ככ"י נחסרו ודאי הובת מפורשים הדין הזה והריגת הרב בעל חשק שלמה והויספם ע"פ דעתו ההרבה לפי המשך דברי פירוש רבינו וההיחוב שחוסף מקובלת בהוציא רבינו.

כל הנשים דין שעתן. [האין] כל לאו ליה מודה שמיא בשרותא לשינויא דר"ס דמוגשת בעצמה ולשינויא דאם איזאת אדון דם מעיקרא הוה איה מודה לדעתו ההרבה במוך ונתנו כל לאפוקי מדברי אליעזר דאמר [כד"י ע"א] (דוכן) ארבעה נשים [ריין שעתן] וחו וכו' לא: [ריין שעתן]. לאו דוקא דאפי' שעה אחת אינה מנטמאה למפרע בדמאי לקמן [דף ט"ז ע"א] אחר זמן ובעלה נכנס להחיל וקמטור קטורה ואמרין דסבר לא כשמוא [ומיהו אם איהא בתוך הבטטה על לאפוקי מדברי חייב חטאת והיינו שעת ראיא

ממך וכן אם איהא אחר זמן בתוך שינוי אשך תלין אבל איהא אחר [אחרון] זמן לית ליה לביש. וא"א מה שייך למחני לדין שרין כיון דהיינו מטמאה קם משעת ראיא ואילך שפוטא דטמאה דהוי' [לן הגה' דכל הנשים מטמאות מראיתן] ואילך דאשכחן דרייק [כנה"ג] החם גמ' וכו' הוב' [דף נג ע"ב] גבי דיו שימאה הוה ודומשו ורבוטתו וכו' היה מביא דין יד ע"ב] גבי מנחה [מגבישה בקרן מערבית דרומית] ודיו וי"ל דנקט דיון שלא תאמר מעל"ע [כחכמים] או מפקדיה לפקדיה [להלל] ואע"י דשמאי פתח בוריש מ"ם היה מסבבר למעבר סייג וקאתי לאפוקי מזה וכן בסוטה שם. דאמר דיו משו' [דסדאי תביעי הגש' מנחה גופה וכן ההוא דפרק בתרא [דמכילתין דף ס"ה מניחן תחת] העיצור שמימיו מכלתין וריו (ו) א"א והיא דשליחי מסכת טהרות [אם נתנו בשביעלת הטהר [דיו] וכן הגה' [דפ"ד] דמעשר שני הפודה מעשר שני ולא קרא עליו שם [נ"י]ם אומר וכן הוא דלמקן דף [לן] דיו לטבילה תשעה באחרונה ואפי' לימים

הרבה. הא [דהוצרך לפרש זה] דלא תימא מפקדיה לפקדיה דנקט היינו בסתם [פקדיה דשחרית או ערבית קא מיייר] דלקמן [דף ד' ע"ב]: ע"י ד. [ועל כח מפקדיה לפקדיה כמו פוסל על דיו דפרק האשה ובה דף צ"ו] א"י [נעל יד היינו אחר מפקדיה] כמו על דיו החזיק [כבערא ג'] [מ"ט] דשמאי הכי נמי מצי למיבעי מ"ט דההלל דמטהר [בחולין] דהא מעל"ע שבגרה אינו אלא לקורש] ואיכא למ"ד אף לתרומה אבל בחולין לד"ה טהור אבל [נקט טפי לפרש טעמא דשמאי] משום דמטהר לגמרי אי"נ הי"ק מ"מ מ"ט [דשמאי שלא עשה סייג לברביו ומשני דאולין]

שבאי' אומר כל הנשים דיין שעסן.
אם ראתה דס די לנו אם

תטמא תרומה וטהרות שנגע בהן משעת ראייה ואילך ולא אמרי' כי היכי דהשתא אישתכח דס צביה החילון אי הות דזקה נמי מקמי הכי הוה אישתכח וכותלי בית הרחם העמידוהו וקיימא

לן צפ' יואל דופן [לקמן דף מ]. כל הנשים מטמאות צביה החילון:
מפקידה. דזקה עצמה באחד בשבת ומצאתה טהורה וליוס רביעי דזקה ומצאתה טמאה חיישין ומטמאה מספק כל הטהרות שנתעסקה בהן משעת דזיקת אחד בשבת דשמא עס סילוק ידיה ראתה וכותלי בית הרחם העמידוהו:
ואפי' לימים הרבה. בין דזיקה ראשונה לשניה מטמאין כל הטהרות שנתעסקה בהן צינתיים אבל הנך דמקמי דזיקה קיימאת טהורות:
דלא כשדזקה עצמה מצאתה טהורה:
לא כדברי זה. שהחמיר יותר מדאי דודאי כולי האי ימים רצים לא מוקמי ליה כותלי בית הרחם:
ולא כדברי זה. שמיקל יותר מדאי:
אלא מעט לעס ממעטע על יד מפקידה לפקידה. שאס יש ימים הרבה בין פקידה לפקידה לא מטמאין להו לכולוהי טהרות דציני מאתמול בשעה הזאת וטעמיהו דרבהן מפרש לקמן [ד: ג]גמרא. נמאל מעת לעת ממעטע זמן מפקידה לפקידה:
ומפקידה לפקידה ממעטע על יד מעט לעס. שאס היה זמן מפקידה לפקידה מועט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

להקל כגון דזקה עצמה שחרית ומצאתה טהורה וחזרה ודזקה ערבית ומצאתה טמאה דאמרין לקמן צמתי' (דף ר"א). פעמים לרכיב להיות בזקת שחרית וצין השמשות לא מטמאין טהרות של ליל אמש דהא דזקה שחרית ומצאתה טהורה וליכא למימר דהוי דם מאתמול צהאי שעתא אלא הנך טהרות דמזדיקת שחרית ואילך מטמאין דהיינו מפקידה לפקידה:
על יד. על כח מפקידה לפקידה הוא צא וממעטו כמו פוסל על ידו דיצמות (דף י"ג). וכן הרבה:
כל אשה שיש לה וסא. קצוב ג' פעמים ודזקה בשעת וסתה ומצאתה טמאה:
דיה שעסה. וליכא למימר דמעיקרא הוה התם דודאי אורח צומנו צא:
השמעשע צעדים. שדזקה עצמה צעד דהיינו צדקין קודם תשמיש ולאחר תשמיש:
הרי זו כפקידה וממעטע על יד כו'. ואס ראתה דס אחר כך צבדיקת ערבית והיא שמשה צהארים צעדים לא מטמאין טהרות דמזדיקת שחרית עד תשמיש שהרי קודם תשמיש דזקה ומצאתה טהורה וליכא למימר מקמי הכי הוה אלא הנך דמתשמיש ואילך טמאות:
אף על פי שאמרו כו'. אשאיין לה וסת קאי:
אינה מונה. ימי נדה אלא משעה כו':
גב' העמד אשה על חוקסה. שהרי מספק אתה צא לטמאותה לענין טהרות דקודם ראייה ספק הוה לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלך העמד אשה על חוקתה שהיה קודם ראייה כשנתעסקה בטהרות אלו:
כגון ספק לא נגע ל"ג דהתם לאו משום חזקה הוא דהא ספק טומאה צרשות הרצים טהור דהיינו ספק נגע הלבתא גמירי לה"י:

מזעט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

להקל כגון דזקה עצמה שחרית ומצאתה טהורה וחזרה ודזקה ערבית ומצאתה טמאה דאמרין לקמן צמתי' (דף ר"א). פעמים לרכיב להיות בזקת שחרית וצין השמשות לא מטמאין טהרות של ליל אמש דהא דזקה שחרית ומצאתה טהורה וליכא למימר דהוי דם מאתמול צהאי שעתא אלא הנך טהרות דמזדיקת שחרית ואילך מטמאין דהיינו מפקידה לפקידה:
על יד. על כח מפקידה לפקידה הוא צא וממעטו כמו פוסל על ידו דיצמות (דף י"ג). וכן הרבה:
כל אשה שיש לה וסא. קצוב ג' פעמים ודזקה בשעת וסתה ומצאתה טמאה:
דיה שעסה. וליכא למימר דמעיקרא הוה התם דודאי אורח צומנו צא:
השמעשע צעדים. שדזקה עצמה צעד דהיינו צדקין קודם תשמיש ולאחר תשמיש:
הרי זו כפקידה וממעטע על יד כו'. ואס ראתה דס אחר כך צבדיקת ערבית והיא שמשה צהארים צעדים לא מטמאין טהרות דמזדיקת שחרית עד תשמיש שהרי קודם תשמיש דזקה ומצאתה טהורה וליכא למימר מקמי הכי הוה אלא הנך דמתשמיש ואילך טמאות:
אף על פי שאמרו כו'. אשאיין לה וסת קאי:
אינה מונה. ימי נדה אלא משעה כו':
גב' העמד אשה על חוקסה. שהרי מספק אתה צא לטמאותה לענין טהרות דקודם ראייה ספק הוה לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלך העמד אשה על חוקתה שהיה קודם ראייה כשנתעסקה בטהרות אלו:
כגון ספק לא נגע ל"ג דהתם לאו משום חזקה הוא דהא ספק טומאה צרשות הרצים טהור דהיינו ספק נגע הלבתא גמירי לה"י:

מזעט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

דחוקיה ור' יוחנן (שס) (י) המדלה י' דליים מים מיירי צמים שנעשו דכקדש דמו וא"ת ומ"י דאמרין בנגע באחד לשרוף ובמעט לעת אמרין תולין דאשה נמי מיקריא צמקוס מציאתה דכל מקום שהיא טומאתה עמה דאי לאו הכי תקשי אשה לחוקיה דמטהר בקופה למקום וי"ל משום דלצו נוקפו ויצטל מפריה ורביה דקצור דשכיחא טומאה כיון שגורפין עליה תרומה ופריש דה"ג דאמרין לקמן (דף ג:) והא דפרין הלל לשמאי היינו משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה אף קשה לפ"י מאי פריך להלל ממקוה יומא משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה מבקופה ונגע באחד אע"ג דמשני שמאי דאשה אין לה שוליים היינו להאי לישנא דאי הוה דם מעיקרא הוה אחי אבל לשאר לישיי לית לן האי טעמא וי"ל דטעמא דשמאי משום דאשה דזוקה היא והא דקאמר כיון דשכיחי בה דמים *כאינה דזוקה דמיא היינו להלל וא"ת לר"מ אמאי מטהר בנגע באחד ובאשה מולין וי"ל משום (ס) דמוקמה אחזקתה ואשה משום דליכא ריעותא מגופה:
וְהָלָץ בי אמר דמוקי מילתא אחזקתיה. כגון ספק נגע

ספק לא נגע היינו צר"ה כדפרישית אבל צרה"י לא מוקמינן אחזקתיה והוי טומאה ודאי (ו) ילפינן מסוטה דוקא ספק נגע ספק לא נגע הוא ודאי טמא אבל טמא שנגע באחד מן הצביות ואינו יודע באיזה מהם נגע הוו שניהם טמאים מספק ואינן טמאין שניהם צודאי דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שיכול להיות והכא האחד טהור צודאי וכן משמע צריש של נזירים (מזיר י"ג). דקמתי אמר להם אחד ראיתי אחד מכם שנטמא ואינו יודע איזה מכם מצאיין קרבן טומאה וקרבן טהרה ולא מייתי כל אחד קרבן טומאה משום דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שכול להיות והא דפרין התם אמאי מיימו קרבן טומאה ליימו מרזויהו קרבן טהרה דאחד שאמר לשנים הוו להו ג' והוי ר"ה וספקו טהור אע"ג דאין יכול להיות שיהו שניהם טהורין דהאחד ודאי טמא וכן גבי שני שצילים צפ"ק דפסחים (דף י') מטהרינן שניהם צבאו לישראל זה אחר זה אע"ג שצודאי נטמא האחד התם *לא מסוטה גמרינן אלא דמוקמינן כל אחד בחזקת טהרה כדאימת הכא דהוי טעמא משום דמוקמינן מילתא אחזקתיה *ומיהו היכא דליכא חזקה לטהרה מטהרין צר"ה מסוטה כמו מקוה שנמדד וגמלא חסר דמטהר ר"ש צר"ה דגמרינן מסוטה אע"ג דליכא למימר העמד מקוה על חזקתו דאדרכה העמד טמא על חזקתו ואס תאמר והיכי ילפינן מסוטה לטהר צרשות הרצים אפילו ליכא חזקה הא סוטה אית לה חזקת טהרה ויש לומר כיון דקינא לה וגסתרה איתרע חזקתה ואע"ג דאין סתירה צר"ה מכל מקום איתרע חזקתה דשייך קלת סתירה בצאפילה וצילילה

שמאי פרק ראשון נדה

מַעַת **צָעַת**. (א) מפרש בגמ' דתולין לא אוחלין ולא שורפין דוקא לקדשים או לתרומה אבל לחולין לכ"ע דיה שעמה דאוקמא לה בחזקת טהורה וא"ת מאי שנא מכל ספק טומאה דצרה"י טמא ודאי אף לחולין ולא מוקמינן בחזקת טהרה משום דילפי' (לקמן דף ג.)

אומר כל הנשים

(ב) אומר כל הנשים *דיין שעתן הלל אומר מפקידה לפקידה ואפילו לימים הרבה ורחב"א לא כדברי זה ולא כדברי זה *אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת *לעת ככל אשה שיש לה וסת דיה שעתה יוהמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה כיצד דיה שעתה היתה יושבת במטה ועסקוה בטהרות ופרשה וראתה היא טמאה והן טהורות אע"פ שאמרו מטמאה מעת לעת יאינה מונה אלא משעה שראתה:
גב' מאי טעמיה דשמאי קסבר העמד אשה על חזקתה ואשה בחזקת טהורה עומדת והלל כי אמר העמד דבר על חזקתו היכא דלית ליה ריעותא מגופה אבל איתתא כיון

איכא ריעותא מגופה ואע"ג דמסוטה ילפינן לטהר צר"ה אפי' היכא דליכא חזקה (ט) כמו שאפרש לקמן הכא לא ילפינן מסוטה משום שהאשה שראתה השתא ודאי טמאה היא ולא גמרינן מסוטה לטהר צר"ה אלא כמו ספק נגע ספק לא נגע שגם עתה בספק דומיא דסוטה ומיהו דבצר שאין צו דעת לישראל טהור צמעת לעת דלקמן מקשינן אמתי' דבר שאין צו דעת לישראל הוא ומוקמינן בשחצביוניה נושאות אותה צמטה והיינו משום דבצר שאין צו דעת לישראל לא אף על גב דר"ש מטהר גמרינן מסוטה *אלא גמרינן לטהר מדרב גידל במקום שנמדד מסוטה. ג': דאמר רב גידל (סוטה דף כט.) כתיב ואבשר

אשר יגע בכל טמא לא יאכל הא ספק טהור ודמיא כל טהור יאכל בשר הא ספק טמא אלא כאן שאין צו דעת גמרינן כהן שיש צו דעת לישראל וצטומאת בשר קדש שייך למפרע כמו להצא ועוד י"ל דלא גמרינן מסוטה *אלא טומאת מגע ולא טומאת ראייה לכך מטמא אף צרה"ר אבל דבר שאין צו דעת לישראל טהור דבטומאת בשר קדש שייך טומאה ע"י ראיית הזב או הזבה או הנדה (ט) דאסקינן לאכול בשר בשר קדש והוי ככלל כל טהור יאכל בשר (ויקרא ו) וא"ת מאי שנא דבנגע באחד צלילה (לקמן דף ד.) דמטמאין רצנן אף צר"ה כדמוכח בתוספתא היכא דלא רהווי מי מצערב משום דכל הטומאות כשעת מציאתן ואשה נמי אמרינן (לקמן דף ד.) כיון דשכיחי בה דמים כאינה דזוקה דמיא ואמאי מטהרינן לחולין אף צרה"י וי"ל דלקמן [נמין] בנגע באחד צלילה מיירי בקדשים וכן קופה (לקמן דף ג:) דפריך הלל לשמאי איירי בקדשים דאי לאו הכי תקשה ליה לנפשיה וכן פלוגמא על טהרת הקדש ללוש בהן עיסת מנחות או להדיח בהן בשר קדש דכקדש דמו וא"ת ומ"י דאמרין בנגע באחד לשרוף ובמעט לעת אמרין תולין דאשה נמי מיקריא צמקוס מציאתה דכל מקום שהיא טומאתה עמה דאי לאו הכי תקשי אשה לחוקיה דמטהר בקופה למקום וי"ל משום דלצו נוקפו ויצטל מפריה ורביה דקצור דשכיחא טומאה כיון שגורפין עליה תרומה ופריש דה"ג דאמרין לקמן (דף ג:) והא דפרין הלל לשמאי היינו משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה אף קשה לפ"י מאי פריך להלל ממקוה יומא משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה מבקופה ונגע באחד אע"ג דמשני שמאי דאשה אין לה שוליים היינו להאי לישנא דאי הוה דם מעיקרא הוה אחי אבל לשאר לישיי לית לן האי טעמא וי"ל דטעמא דשמאי משום דאשה דזוקה היא והא דקאמר כיון דשכיחי בה דמים *כאינה דזוקה דמיא היינו להלל וא"ת לר"מ אמאי מטהר בנגע באחד ובאשה מולין וי"ל משום (ס) דמוקמה אחזקתה ואשה משום דליכא ריעותא מגופה:
וְהָלָץ בי אמר דמוקי מילתא אחזקתיה. כגון ספק נגע

ב.

מַעַת **צָעַת**. (א) מפרש בגמ' דתולין לא אוחלין ולא שורפין דוקא לקדשים או לתרומה אבל לחולין לכ"ע דיה שעמה דאוקמא לה בחזקת טהורה וא"ת מאי שנא מכל ספק טומאה דצרה"י טמא ודאי אף לחולין ולא מוקמינן בחזקת טהרה משום דילפי' (לקמן דף ג.) מסוטה מדפריך בגמרא לר"ש אי מה סוטה טמאה ודאי צרה"י אף הכא טמאה ודאי ומשני שאני סוטה דאיכא רגלים לדבר משמע דלרצנן דאמרי צרה"י טמאות אחי ספייר וטעם דתרתי לריעותא לא הוצרך אלא לטמא אפילו צרה"י וי"ל דלא ילפינן מסוטה לטמאה למפרע ולכן צטומאה דמעט לעת מוקמינן לה אחזקתה וא"ת צמעת לעת דקיל טפי משאר טומאות כדפרישית אמאי החמירו צו לטמאה אף צר"ה וצכל שאר טמאות אמרינן צר"ה ספקו כטור דמוכח צמעת צמעת דקאמר והלל כי קאמר אוקי מילתא אחזקתה כגון ספק נגע ספק לא נגע אכל צמעל"ע כו' ולא אמרינן אוקי מילתא אחזקתה אלא צר"ה אלאמא צמעת לעת אף צר"ה טמא וכן לקמן (דף ג:) מוקי מתני' כשנושאין אותה לחצרותיה צמטה א"כ *הו להו תלתא והוי ר"ה כדמוכח צריש שני נזירים

(מזיר י"ג). ואלפי' המטה טמאה ואע"ג דיש לדמות כגון שהצילה מפסקת בין נדה לחצרותיה אין נראה דצהדיא יש צירוש'י, דמגעה צר"ה מטמא צמעת לעת *וי"ל דלף צר"ה לא נטהר בקדשים משום חזקת טהרה כיון איכא ריעותא מגופה ואע"ג דמסוטה ילפינן לטהר צר"ה אפי' היכא דליכא חזקה (ט) כמו שאפרש לקמן הכא לא ילפינן מסוטה משום שהאשה שראתה השתא ודאי טמאה היא ולא גמרינן מסוטה לטהר צר"ה אלא כמו ספק נגע ספק לא נגע שגם עתה בספק דומיא דסוטה ומיהו דבצר שאין צו דעת לישראל טהור צמעת לעת דלקמן מקשינן אמתי' דבר שאין צו דעת לישראל הוא ומוקמינן בשחצביוניה נושאות אותה צמטה והיינו משום דבצר שאין צו דעת לישראל לא אף על גב דר"ש מטהר גמרינן מסוטה *אלא גמרינן לטהר מדרב גידל במקום שנמדד מסוטה. ג': דאמר רב גידל (סוטה דף כט.) כתיב ואבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל הא ספק טהור ודמיא כל טהור יאכל בשר הא ספק טמא אלא כאן שאין צו דעת גמרינן כהן שיש צו דעת לישראל וצטומאת בשר קדש שייך למפרע כמו להצא ועוד י"ל דלא גמרינן מסוטה *אלא טומאת מגע ולא טומאת ראייה לכך מטמא אף צרה"ר אבל דבר שאין צו דעת לישראל טהור דבטומאת בשר קדש שייך טומאה ע"י ראיית הזב או הזבה או הנדה (ט) דאסקינן לאכול בשר בשר קדש והוי ככלל כל טהור יאכל בשר (ויקרא ו) וא"ת מאי שנא דבנגע באחד צלילה (לקמן דף ד.) דמטמאין רצנן אף צר"ה כדמוכח בתוספתא היכא דלא רהווי מי מצערב משום דכל הטומאות כשעת מציאתן ואשה נמי אמרינן (לקמן דף ד.) כיון דשכיחי בה דמים כאינה דזוקה דמיא ואמאי מטהרינן לחולין אף צרה"י וי"ל דלקמן [נמין] בנגע באחד צלילה מיירי בקדשים וכן קופה (לקמן דף ג:) דפריך הלל לשמאי איירי בקדשים דאי לאו הכי תקשה ליה לנפשיה וכן פלוגמא על טהרת הקדש ללוש בהן עיסת מנחות או להדיח בהן בשר קדש דכקדש דמו וא"ת ומ"י דאמרין בנגע באחד לשרוף ובמעט לעת אמרין תולין דאשה נמי מיקריא צמקוס מציאתה דכל מקום שהיא טומאתה עמה דאי לאו הכי תקשי אשה לחוקיה דמטהר בקופה למקום וי"ל משום דלצו נוקפו ויצטל מפריה ורביה דקצור דשכיחא טומאה כיון שגורפין עליה תרומה ופריש דה"ג דאמרין לקמן (דף ג:) והא דפרין הלל לשמאי היינו משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה אף קשה לפ"י מאי פריך להלל ממקוה יומא משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה מבקופה ונגע באחד אע"ג דמשני שמאי דאשה אין לה שוליים היינו להאי לישנא דאי הוה דם מעיקרא הוה אחי אבל לשאר לישיי לית לן האי טעמא וי"ל דטעמא דשמאי משום דאשה דזוקה היא והא דקאמר כיון דשכיחי בה דמים *כאינה דזוקה דמיא היינו להלל וא"ת לר"מ אמאי מטהר בנגע באחד ובאשה מולין וי"ל משום (ס) דמוקמה אחזקתה ואשה משום דליכא ריעותא מגופה:
וְהָלָץ בי אמר דמוקי מילתא אחזקתיה. כגון ספק נגע

ספק לא נגע היינו צר"ה כדפרישית אבל צרה"י לא מוקמינן אחזקתיה והוי טומאה ודאי (ו) ילפינן מסוטה דוקא ספק נגע ספק לא נגע הוא ודאי טמא אבל טמא שנגע באחד מן הצביות ואינו יודע באיזה מהם נגע הוו שניהם טמאים מספק ואינן טמאין שניהם צודאי דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שיכול להיות והכא האחד טהור צודאי וכן משמע צריש של נזירים (מזיר י"ג). דקמתי אמר להם אחד ראיתי אחד מכם שנטמא ואינו יודע איזה מכם מצאיין קרבן טומאה וקרבן טהרה ולא מייתי כל אחד קרבן טומאה משום דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שכול להיות והא דפרין התם אמאי מיימו קרבן טומאה ליימו מרזויהו קרבן טהרה דאחד שאמר לשנים הוו להו ג' והוי ר"ה וספקו טהור אע"ג דאין יכול להיות שיהו שניהם טהורין דהאחד ודאי טמא וכן גבי שני שצילים צפ"ק דפסחים (דף י') מטהרינן שניהם צבאו לישראל זה אחר זה אע"ג שצודאי נטמא האחד התם *לא מסוטה גמרינן אלא דמוקמינן כל אחד בחזקת טהרה כדאימת הכא דהוי טעמא משום דמוקמינן מילתא אחזקתיה *ומיהו היכא דליכא חזקה לטהרה מטהרין צר"ה מסוטה כמו מקוה שנמדד וגמלא חסר דמטהר ר"ש צר"ה דגמרינן מסוטה אע"ג דליכא למימר העמד מקוה על חזקתו דאדרכה העמד טמא על חזקתו ואס תאמר והיכי ילפינן מסוטה לטהר צרשות הרצים אפילו ליכא חזקה הא סוטה אית לה חזקת טהרה ויש לומר כיון דקינא לה וגסתרה איתרע חזקתה ואע"ג דאין סתירה צר"ה מכל מקום איתרע חזקתה דשייך קלת סתירה בצאפילה וצילילה

מזעט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

להקל כגון דזקה עצמה שחרית ומצאתה טהורה וחזרה ודזקה ערבית ומצאתה טמאה דאמרין לקמן צמתי' (דף ר"א). פעמים לרכיב להיות בזקת שחרית וצין השמשות לא מטמאין טהרות של ליל אמש דהא דזקה שחרית ומצאתה טהורה וליכא למימר דהוי דם מאתמול צהאי שעתא אלא הנך טהרות דמזדיקת שחרית ואילך מטמאין דהיינו מפקידה לפקידה:
על יד. על כח מפקידה לפקידה הוא צא וממעטו כמו פוסל על ידו דיצמות (דף י"ג). וכן הרבה:
כל אשה שיש לה וסא. קצוב ג' פעמים ודזקה בשעת וסתה ומצאתה טמאה:
דיה שעסה. וליכא למימר דמעיקרא הוה התם דודאי אורח צומנו צא:
השמעשע צעדים. שדזקה עצמה צעד דהיינו צדקין קודם תשמיש ולאחר תשמיש:
הרי זו כפקידה וממעטע על יד כו'. ואס ראתה דס אחר כך צבדיקת ערבית והיא שמשה צהארים צעדים לא מטמאין טהרות דמזדיקת שחרית עד תשמיש שהרי קודם תשמיש דזקה ומצאתה טהורה וליכא למימר מקמי הכי הוה אלא הנך דמתשמיש ואילך טמאות:
אף על פי שאמרו כו'. אשאיין לה וסת קאי:
אינה מונה. ימי נדה אלא משעה כו':
גב' העמד אשה על חוקסה. שהרי מספק אתה צא לטמאותה לענין טהרות דקודם ראייה ספק הוה לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלך העמד אשה על חוקתה שהיה קודם ראייה כשנתעסקה בטהרות אלו:
כגון ספק לא נגע ל"ג דהתם לאו משום חזקה הוא דהא ספק טומאה צרשות הרצים טהור דהיינו ספק נגע הלבתא גמירי לה"י:

מזעט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

דחוקיה ור' יוחנן (שס) (י) המדלה י' דליים מים מיירי צמים שנעשו דכקדש דמו וא"ת ומ"י דאמרין בנגע באחד לשרוף ובמעט לעת אמרין תולין דאשה נמי מיקריא צמקוס מציאתה דכל מקום שהיא טומאתה עמה דאי לאו הכי תקשי אשה לחוקיה דמטהר בקופה למקום וי"ל משום דלצו נוקפו ויצטל מפריה ורביה דקצור דשכיחא טומאה כיון שגורפין עליה תרומה ופריש דה"ג דאמרין לקמן (דף ג:) והא דפרין הלל לשמאי היינו משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה אף קשה לפ"י מאי פריך להלל ממקוה יומא משום דלצו נוקפו וא"ת אמאי מטהר שמיא טפי דאשה מבקופה ונגע באחד אע"ג דמשני שמאי דאשה אין לה שוליים היינו להאי לישנא דאי הוה דם מעיקרא הוה אחי אבל לשאר לישיי לית לן האי טעמא וי"ל דטעמא דשמאי משום דאשה דזוקה היא והא דקאמר כיון דשכיחי בה דמים *כאינה דזוקה דמיא היינו להלל וא"ת לר"מ אמאי מטהר בנגע באחד ובאשה מולין וי"ל משום (ס) דמוקמה אחזקתה ואשה משום דליכא ריעותא מגופה:
וְהָלָץ בי אמר דמוקי מילתא אחזקתיה. כגון ספק נגע

ספק לא נגע היינו צר"ה כדפרישית אבל צרה"י לא מוקמינן אחזקתיה והוי טומאה ודאי (ו) ילפינן מסוטה דוקא ספק נגע ספק לא נגע הוא ודאי טמא אבל טמא שנגע באחד מן הצביות ואינו יודע באיזה מהם נגע הוו שניהם טמאים מספק ואינן טמאין שניהם צודאי דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שיכול להיות והכא האחד טהור צודאי וכן משמע צריש של נזירים (מזיר י"ג). דקמתי אמר להם אחד ראיתי אחד מכם שנטמא ואינו יודע איזה מכם מצאיין קרבן טומאה וקרבן טהרה ולא מייתי כל אחד קרבן טומאה משום דלא גמרינן מסוטה אלא דבר שכול להיות והא דפרין התם אמאי מיימו קרבן טומאה ליימו מרזויהו קרבן טהרה דאחד שאמר לשנים הוו להו ג' והוי ר"ה וספקו טהור אע"ג דאין יכול להיות שיהו שניהם טהורין דהאחד ודאי טמא וכן גבי שני שצילים צפ"ק דפסחים (דף י') מטהרינן שניהם צבאו לישראל זה אחר זה אע"ג שצודאי נטמא האחד התם *לא מסוטה גמרינן אלא דמוקמינן כל אחד בחזקת טהרה כדאימת הכא דהוי טעמא משום דמוקמינן מילתא אחזקתיה *ומיהו היכא דליכא חזקה לטהרה מטהרין צר"ה מסוטה כמו מקוה שנמדד וגמלא חסר דמטהר ר"ש צר"ה דגמרינן מסוטה אע"ג דליכא למימר העמד מקוה על חזקתו ואס תאמר והיכי ילפינן מסוטה לטהר צרשות הרצים אפילו ליכא חזקה הא סוטה אית לה חזקת טהרה ויש לומר כיון דקינא לה וגסתרה איתרע חזקתה ואע"ג דאין סתירה צר"ה מכל מקום איתרע חזקתה דשייך קלת סתירה בצאפילה וצילילה

מזעט מוזמן מעת לעת הולכין אמריו

להקל כגון דזקה עצמה שחרית ומצאתה טהורה וחזרה ודזקה ערבית ומצאתה טמאה דאמרין לקמן צמתי' (דף ר"א). פעמים לרכיב להיות בזקת שחרית וצין השמשות לא מטמאין טהרות של ליל אמש דהא דזקה שחרית ומצאתה טהורה וליכא למימר דהוי דם מאתמול צהאי שעתא אלא הנך טהרות דמזדיקת שחרית ואילך מטמאין דהיינו מפקידה לפקידה:
על יד. על כח מפקידה לפקידה הוא צא וממעטו כמו פוסל על ידו דיצמות (דף י"ג). וכן הרבה:
כל אשה שיש לה וסא. קצוב ג' פעמים ודזקה בשעת וסתה ומצאתה טמאה:
דיה שעסה. וליכא למימר דמעיקרא הוה התם דודאי אורח צומנו צא:
השמעשע צעדים. שדזקה עצמה צעד דהיינו צדקין קודם תשמיש ולאחר תשמיש:
הרי זו כפקידה וממעטע על יד כו'. ואס ראתה דס אחר כך צבדיקת ערבית והיא שמשה צהארים צעדים לא מטמאין טהרות דמזדיקת שחרית עד תשמיש שהרי קודם תשמיש דזקה ומצאתה טהורה וליכא למימר מקמי הכי הוה אלא הנך דמתשמיש ואילך טמאות:
אף על פי שאמרו כו'. אשאיין לה וסת קאי:
אינה מונה. ימי נדה אלא משעה כו':
גב' העמד אשה על חוקסה. שהרי מספק אתה צא לטמאותה לענין טהרות דקודם ראייה ספק הוה לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלך העמד אשה על חוקתה שהיה קודם ראייה כשנתע